

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **B. Š.**, zastoupená Mgr. Kateřinou Krejčí, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovaným: 1) **Magistrát města Frýdek- Místek**, se sídlem Palackého 115, Frýdek – Místek, a 2) **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o přezkoumání přípisů prvního žalovaného ze dne 11. 5. 2016, 10. 8. 2016 a 9. 12. 2016 a přípisu druhého žalovaného ze dne 21. 7. 2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2017, č. j. 19 Na 30/2016 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené advokátce Mgr. Kateřině Krejčí **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v úhrnné výši 6800 Kč. Tato částka bude jmenovaně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta pro nepřípustnost její žaloba proti způsobu vyřízení stížnosti podané na strážníky Městské policie Frýdek – Místek (dále jen městská policie), kteří ji podle jejího tvrzení dne 26. 7. 2015 kolem 21. 45 hod. bezdůvodně napadli a zranili v prostoru vlakového nádraží.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Magistrát města Frýdku – Místku (dále též magistrát) zahájil dne 10. 11. 2015 na základě oznámení Policie České republiky ze dne 7. 8. 2015, č. j. KRPT-163535-14/PŘ-2015-070214, a Městské policie Frýdku - Místku ze dne 3. 8. 2015, č. j. VERA 07530/2015/MP, správní řízení ve věci spáchání

přestupků dle § 47 odst. 1 písm. a) a § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterých se měla dne 26. 7. 2015 dopustit žalobkyně ve vestibulu vlakového nádraží ve Frýdku – Místku tím, že neuposlechla výzev strážníků městské policie a při zákroku kousla jednoho z nich do ruky. Policie k oznámení přestupku připojila také trestní oznámení žalobkyně ze dne 27. 7. 2015, dle kterého měla být žalobkyně dne 26. 7. 2015 sama napadena strážníky městské policie. Policie ČR žalobkyni přípisem ze dne 21. 10. 2015 a 11. 11. 2015 sdělila, že ve věci jejího trestního oznámení nebyly zjištěny skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že by byl spáchán trestný čin či jiné protiprávní jednání spadající do kompetence Policie ČR.

[3] Žalobkyně pak podala dne 9. 5. 2016 stížnost k magistrátu, v níž namítala, že ve věci týkající se napadení její osoby strážníky městské policie neobdržela žádné vyrozumění či rozhodnutí. Magistrát přípisem ze dne 11. 5. 2016 vyrozuměl žalobkyni, že není kompetentní k tomu, aby posuzoval postup strážníků městské policie, a proto předal téhož dne její stížnost přímo městské policii. Ta přípisem ze dne 16. 5. 2016 žalobkyni sdělila, že zákrok strážníků byl vyvolán jejím protiprávním jednáním, přičemž proběhl v souladu se zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii, a byl adekvátní dané situaci.

[4] Dne 4. 7. 2016 podala žalobkyně ke krajskému úřadu stížnost na postup magistrátu v uvedené věci. Krajský úřad usnesením ze dne 20. 7. 2016, č. j. MSK 89515/2016, postoupil stížnost magistrátu s tím, že je příslušný k vyřízení této stížnosti. Přípisem ze dne 21. 7. 2016 pak krajský úřad žalobkyni sdělil, že k projednání stížnosti ve smyslu § 175 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je kompetentní magistrát, který je povinen prověřit skutečnosti ve stížnosti uvedené, neboť stížnost se podává u toho orgánu, který řízení vede.

[5] Magistrát poté přípisem ze dne 10. 8. 2016 žalobkyni sdělil, že údajné napadení její osoby ze strany strážníků městské policie dne 26. 7. 2015 bylo řešeno Policií ČR, přičemž bylo uzavřeno, že nebyl spáchán žádný trestný čin či jiné protiprávní jednání spadající do kompetence Policie ČR. Magistrátu byly oznámeny pouze přestupky, kterých se měla dopustit žalobkyně. Oznámení ve věci napadení žalobkyně ze strany strážníků městské policie nebylo vůči magistrátu učiněno, navíc by k jeho projednání nebyl kompetentní. Připomněl také, že o postoupení své stížnosti ze dne 9. 5. 2016 městské policii byla obratem vyrozuměna. Magistrát poté dne 29. 11. 2016 obdržel další stížnost žalobkyně, že neprojednal její předchozí stížnost postoupenou mu krajským úřadem. Magistrát následně reagoval přípisem ze dne 9. 12. 2016, v němž uvedl, že o vyřízení stížnosti vyrozuměl žalobkyni již přípisem ze dne 10. 8. 2016.

[6] Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že podaná žaloba je nepřipustná, neboť přípisy obou žalovaných nejsou rozhodnutími podle § 65 s. ř. s., jedná se pouze o vyřízení stížnosti vedené v režimu § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. *Obiter dictum* také uvedl, že uvedené přípisy by nemohly být pro svoji povahu ani nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

[7] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítala, že krajský soud nesprávně posoudil obsah a smysl podané žaloby. Z podání stěžovatelky je zřejmé, že se domáhala zahájení trestního řízení pro přečin výtržnictví podle § 358 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, eventuálně zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí o přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) nebo odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, pro skutek, který měli vůči ní spáchat strážníci městské policie. Protože však žádný z orgánů, jimž své podněty adresovala, v tomto směru nekonal, mělo být soudu z okolností případu zřejmé, že se žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu. I za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že skutek spáchaný policisty není přestupkem, byly povinny ve věci jejího podnětu vydat alespoň usnesení o odložení věci, což neučinily. Krajský soud tak podle názoru stěžovatelky pochybil, když se žalobou nezabýval z hlediska

pokračování

ochrany před nečinností správních orgánů a v důsledku toho pak na věc nesprávně aplikoval ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.

[8] Stěžovatelka proto navrhla, aby bylo napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že její žaloba měla být posouzena jako žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu a že ji soud nesprávně vyhodnotil jako žalobu proti správnímu rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však v tomto bodu názor stěžovatelky neshodil. Stěžovatelka v bodu II. své žaloby výslovně uvádí, že „*tímto podávám žalobu proti výše uvedeným správním orgánům, tvrdím, že jsem byla dotčena na svých právech rozhodnutím správních orgánů a že jsem utrpěla na svých právech újmu.*“ V dalším textu bodem III. pak popisuje skutkový stav a průběh vyřizování svých stížností na postup obou žalovaných a uvedenou část po kritice způsobu vyřízení zakončuje větou „*toto je nejen nesprávný úřední postup, ale i nesprávné rozhodnutí Magistrátu města Frýdek – Místek a Krajského úřadu Moravskoslezského kraje Ostrava.*“

[11] Obdobně jako krajský soud tak ani Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že úmyslem stěžovatelky bylo podat žalobu proti správnímu rozhodnutí a že z hlediska soudní ochrany považovala stěžovatelka za taková rozhodnutí i přípisy obou žalovaných zaslané jí k vyřízení její stížnosti. V textu žaloby nelze nalézt žádné indicie, že by se stěžovatelka chtěla domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Z obsahu správního spisu i z jejího podání je totiž zřejmé, že správní orgány při vyřizování její stížnosti činné byly, jen konaly jiným způsobem a učinily jiný závěr, než si stěžovatelka představovala. S tímto postupem a závěry také v žalobě polemizovala. K tomu lze jen doplnit, že k témuž závěru, jako výše uvedenému, dospěl Nejvyšší správní soud již jednou, a to ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 89/2017 – 13, v němž se zabýval otázkou zastoupení stěžovatelky v řízení před krajským soudem. Ze závěrů tohoto rozsudku pak krajský soud v napadeném usnesení vycházel.

[12] Lze tedy uzavřít, že krajský soud při posuzování obsahu žaloby nepochybil a z hlediska typologie ji správně vyhodnotil jako žalobu proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Za této situace pak není sporné (ani stěžovatelka to již netvrdila), že přípisy o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 a 7 správního řádu nejsou správními rozhodnutími podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba proti nim je s ohledem na § 70 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

[13] Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že cíli stěžovatelčina snažení by nepomohlo ani to, pokud by její podání byla považována za opakovaná oznámení o spáchání přestupku ve smyslu § 67 odst. 2 tehdy platného a účinného zákona o přestupcích v jeho znění účinném od 1. 10. 2016. Je sice třeba stěžovatelce přisvědčit v tom, že i v případě odložení věci vydával o tomto správní orgán podle § 66 odst. 4 tohoto zákona usnesení, toto usnesení se však pouze poznamenávalo do spisu a oznamovatel se o něm jen vyrozuměl. Proti takovému typu usnesení není podle § 66 odst. 2 správního řádu přípustné odvolání a podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 3 As 217/2017 – 40 ani správní žaloba. Na práva či povinnosti stěžovatelky by vydání takového usnesení nemělo žádný vliv. K tomu je navíc nutno podotknout, že zákon o přestupcích ve znění účinném v době prvního podání stěžovatelky ze dne 27. 7. 2015 dokonce upravoval pouze neformální odložení věci.

[14] Napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě je zákonné, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[15] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaní byli ve věci úspěšní, nevznikly jim však náklady přesahující běžný rámec jejich úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Zástupkyně stěžovatelky advokátka Mgr. Kateřina Krejčí učinila ve věci dva hlavní úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za což jí náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 cit. vyhl. ve výši 6200 Kč, k níž náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 600 Kč. Úhrnem tak bylo přiznáno k úhradě 6800 Kč. Uvedená částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobkyně nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu